

ÎN DOMENIUL TEATRULUI

PREMIUL EXCEPȚIONAL

● **ION ZAMFIRESCU**, pentru contribuția culturală la dezvoltarea teatrului românesc.

PREMIUL PENTRU CELE MAI BUNE SPECTACOLE

● **DALBUL PRIBEAG**, de D. R. Popescu la Teatrul Național din Timișoara.

● **O NOAPTE FURTUNOASĂ** de I. L. Caragiale la Teatrul „Nottara”.

PREMIUL PENTRU REGIE

● **IOAN IEREMIA**, pentru regia spectacolelor **Dalbul pribeag** de D. R. Popescu și **Regele Lear** de Shakespeare la Teatrul Național din Timișoara.

● **DAN MICU**, pentru regia spectacolului **O noapte furtunoasă** de I. L. Caragiale la Teatrul „Nottara”.

PREMIUL PENTRU SCENOGRAFIE

● **EMILIA JIVANOV**, pentru scenografia spectacolelor **Dalbul pribeag** de D. R. Popescu, **Regele Lear** de Shakespeare și **Peer Gynt** de Ibsen.

PREMIUL PENTRU INTERPRETAREA UNUI ROL MASCULIN

● **ION HAIDUC**, pentru rolul Dobromir din spectacolul **Dalbul pribeag** de D. R. Popescu la Teatrul Național din Timișoara.

● **VLADIMIR JURASCU**, pentru rolul titular din spectacolul **Regele Lear** de Shakespeare la Teatrul Național din Timișoara.

PREMIUL PENTRU INTERPRETAREA UNUI ROL FEMININ

● **LEOPOLDINA BALĂNUȚĂ**, pentru recitalul **Respirări** cu Nichita Stănescu la Teatrul Mic.

● **LENI PINȚEA-HOMEAG**, pentru rolul Julia din spectacolul **Artista** de Somerset Maugham la Teatrul Național din Craiova.

PREMIUL PENTRU CRITICĂ

● **MARIA VODĂ CĂPUȘAN**, pentru volumul „Pragmatica teatrului”, editura „Eminescu”, 1987.

● **ILEANA BERLOGEA**, pentru cronici, articole și studii publicate în anul 1987.

● **DUMITRU CHIRILA**, pentru cronici, articole și studii publicate în anul 1987.

DIPLOME PENTRU CONTRIBUȚIA ADUSĂ LA CONFIGURAREA UNOR PERSONAJE DIN DRAMATURGIA ORIGINALĂ CONTEMPORANĂ

● **ILIE GHEORGHE**, interpretului rolului Pavel Stoian din spectacolul **Puterea și Adevărul** de T. I. Popovici la Teatrul Național din Craiova.

● **GHEORGHE GHERASIM**, interpretului rolului Tudor din spectacolul **Nu ne naștem toți la aceeași vîrstă** de Tudor Popescu la Teatrul Național din Cluj-Napoca.

DIPLOME

● **ALEXANDRINA HALIC**, pentru rolul titular din spectacolul **David Copperfield** de Charles Dickens, la Teatrul „Ion Creangă”.

● **CRISTIAN IOAN**, pentru regia spectacolului **Piticul din grădina de vară** de D. R. Popescu la Teatrul de Nord din Satu Mare.

● **ADRIANA POPESCU**, pentru micro-monografiile de dramaturgi români contemporani publicate în revista „Teatrul” și pentru editarea revistei „Spectator”.

● **IONUȚ NICULESCU**, pentru contribuția la cercetarea și valorificarea istoriei teatrului românesc.

ÎN DOMENIUL TEATRULUI DE PĂPUȘI ȘI MARIONETE

PREMIUL PENTRU SPECTACOL

● **SURISUL HIROSHIMEI** de Eugen Jebeleanu la Teatrul „Tândărică”

AU MAI FOST PREMIAȚI :

● **ANETA FORNA CRISTU**, actriță la Teatrul de Păpuși din Constanța, pentru întreaga sa activitate dedicată artei păpușărești.

● **DAN GANEA**, actor la Teatrul de Păpuși din Galați, premiul pentru minuire și interpretare pentru rolul din **Prislea cel viteaz și merele de aur**, după Petro Ispirescu.

● **LIVIU STECIUC**, regizor la Teatrul de Păpuși din Brașov, premiul pentru regie pentru spectacolul **Aventurile lui Talion** de Călin Gruia.

Teatrul face muzica

Sesizăm tendința, tot mai accentuată în ultima vreme, de a transforma orice fel de piesă, indiferent de valoarea sau natura textului, în pretext pentru așa-zise „spectacole muzicale” (pentru că efectiv nu pot fi încadrate în genurile desemnate de prefixul „music”, accesibile tuturor (inclusiv grădinița), ceva în genul „cărților grele” repovestite copiilor în variante prescurtate, ilustrate cu desene „edificatoare și atractive” care să albă „succes la micii cititori”! Cei care susțin „momentele cîntate” n-au adesea voce (la propriu „propriu zis”), pentru că s-a optat să se „treacă pe playboy”, cum mă asigură mîndru și sigur de el un „tehnic” pentru care trecerea la „artistic” era „chestie de fier”.

Succes, succes, dar la ce preț (nu de intrare; de „ieșire”)!

Și graba e de mai multe feluri

Graba de-a alege o piesă; graba de-a face distribuția; graba de-a termina cu „vorbăria și filozoficele” la „masă”; graba de-a repeta „mișcarea”; graba de-a trece la „generale”, că acolo o să se „lege”; graba de-a trece de vizionare; graba de-a scoate premiara; graba de-a o bifa și de-a o uita. Și graba cu care se uită toate astea, dacă nu cumva nici măcar nu mai sînt bîgate de seamă.

Comentariu critic sau reclamă?

Citindu-l (incorect!) în titlu („Unde ne sînt visătorii?”) pe Vlahuță, Marin Radu Mocanu (?) comite în Flacăra o cronică super-encomiastică (la ce credeți?) la premiara bîcăuană cu *Nota zero la purtare* de Virgil Stoienescu și Octavian Sava. Reprezentarea cu pricina este gratulată nici mai mult nici mai puțin decît cu aprecierea drept „un spectacol de teatru sublim”. Dar să vedem împreună cu cronicarul (?) „de unde emana sublimul acela, fascinația aceea?” : „Ce se-ntimplase? Se produsese,

aveam să-mi dau seama după primele replici și scene, o conecare a două sunete, a două mesaje, unul care emana de pe scenă și un altul pe care-l emitea o sală parcă electrizată.” Să nu credeți că proaspătul promovat în coloanele revistei Flacăra drept cronicar teatral nu își pune și întrebări mai mult sau mai puțin retorice! Iată numai citeva „Oare pentru acești adolescenți în uniformă școlară, care ne umplu casele, șantierelor, cîmpurile toamnei, nu există o problemă, un ideal, un vis, o dragoste, o scenă? Nu comitem, oare, o neglijență că nu-i aducem la teatru și se confruntă cu propriile lor frîmintări, căutări? Nu cumva dramaturgii au scăpat din cîmpul lor vizual și auditiv aceste voci, aceste chipuri, a-

ceastă realitate, acest vast șantier uman?” Dar, ca orice întreprindere cronicărească de asemenea calibru, contribuția exegetică la care ne referim are și un punct culminant, care se cuvine a fi savurat integralmente: „Prietenia se înfrățeste cu dragostea, speranța cu dirigența, cu voința de a deveni cineva în viață, în societate, sinceritatea cu timiditatea, emfaza și egoismul cu altruismul, cu nevoia de comunicare cu aproapele tău (difficil rol, dar temerar făcut de Geo Popa), deznădejdea cu nădejdea, cu încrederea în viață (nici că se putea o „partitură” mai nimerită decît cea interpretată de Constantin Constantin, minciuna și vulgaritatea cu frica de adevăr și de puterile binelui uman (teribil de debordant îngemănate de Viorica Baltag), candoarea și iubirea paternă cu săgețile îndoielilor (esențializate cu finețe de Gheorghe Doroftei)”. Spre liniștea publicului bîcăuan, sperăm ca spectacolul respectiv să nu rivalizeze în calitate cu cronica ce îi face reclamă în revista Flacăra.

Rubrică realizată de
Petre IONESCU, Paul NANCĂ și
Victor PARHON